

Fortællinger fra

Det Gamle Testamente

13 Adam og Eva
Første Mosebog, kapitel 1-3

20 Kain og Abel
Første Mosebog, kapitel 4

25 Noas ark
Første Mosebog, kapitel 6-9

31 Forvirringstårnet i Babel
Første Mosebog, kapitel 11

35 Abraham får besøg
Første Mosebog, kapitel 17-18

41 Da Isak skulle ofres
Første Mosebog, kapitel 22

47 Jakob og Esau
Første Mosebog, kapitel 25-27

56 Himmelstigen
Første Mosebog, kapitel 28

60 Josefs drømme, som gik i opfyldelse
Første Mosebog, kapitel 37-47

87 Drengen i sivkurven
Anden Mosebog, kapitel 1-2

91 Den brændende tornebusk
Anden Mosebog, kapitel 3

95 Egyptens plager
Anden Mosebog, kapitel 6-13

101 Over Det røde Hav
Anden Mosebog, kapitel 13-14

104 De ti bud på Sinaj
Anden Mosebog, kapitel 19-20

111 Da Jerikos mure væltede
Josvabogen, kapitel 1-6

116 Da Samson væltede filistrenes tempel
Dommerbogen, kapitel 13-16

124 David og Goliat
Første Samuelsbog, kapitel 16-18

130 David bliver konge
Første Samuelsbog, kapitel 16

138 Davids salmer
Salmernes Bog, Salme 142 og 23

141 Daniel i løvekulen
Daniels Bog, kapitel 6

147 Jonas og hvalfisken
Jonas' Bog

Fortællinger fra

Det Nye Testamente

157 Maria og Gabriel
Lukasevangeliet, kapitel 1

161 Jesu fødsel – julenat
Lukasevangeliet, kapitel 2 og Matthæusevangeliet, kapitel 1

166 Hyrderne
Matthæusevangeliet, kapitel 2 og Lukasevangeliet, kapitel 2

170 Flugten til Egypten
Matthæusevangeliet, kapitel 2

174 Jesu dåb
Matthæusevangeliet, kapitel 3

178 Jesus og Djævelen i ørkenen
Lukasevangeliet, kapitel 4

182 Peters fiskefangst
Lukasevangeliet, kapitel 5 og Markusevangeliet, kapitel 4

187 Bjergprædiken
Matthæusevangeliet, kapitel 5-7

194 Den lamme i Kapernaum
Lukasevangeliet, kapitel 5

198 Historien om sædemanden
Matthæusevangeliet, kapitel 13

202 Stormen på søen
Matthæusevangeliet, kapitel 14

206 Jesus og de små børn
Markusevangeliet, kapitel 10

210 Den barmhjertige samaritaner
Lukasevangeliet, kapitel 10

215 Tabt og fundet
Lukasevangeliet, kapitel 15

225 Lazarus, kom herud!
Johannesevangeliet, kapitel 11

230 Indtoget i Jerusalem
Matthæusevangeliet, kapitel 21 og Markusevangeliet, kapitel 11

235 Det sidste aftensmåltid
Matthæusevangeliet, kapitel 26-27 og Johannesevangeliet, kapitel 13

243 Korsfæstelsen
Matthæusevangeliet, kapitel 27 og Lukasevangeliet, kapitel 22-23

251 Opstandelsen
Matthæusevangeliet, kapitel 27-28 og Johannesevangeliet, kapitel 20

256 Vandringen til Emmaus
Lukasevangeliet, kapitel 24

261 Kristi Himmelfarts Dag
Matthæusevangeliet, kapitel 28 og Apostlenes Gerninger, kapitel 1

262 Pinsedagen
Apostlenes Gerninger, kapitel 2

268 Da Saulus blev til Paulus
Apostlenes Gerninger, kapitel 9

272 Paulus' liv og breve

279 Den nye himmel og den nye jord
Johannes' Åbenbaring, kapitel 21-22

Adam og Eva

Adam har lige fået øje på Eva. De ved ikke helt, hvad de skal sige. De vil gerne være sammen, men de venter lidt. De vil så gerne være sammen, at de er nødt til at vente lidt. Adam har aldrig set en pige eller en kvinde før. For da han kom, var der slet ikke nogen. Eva ser også lidt betænkelig ud, fordi hun aldrig har set en mand før. Hun kigger lidt over på ham, men han tør slet ikke kigge på hende. Hvorfor har Adam ikke set en kvinde før? Fordi der slet ikke var nogen.

Mens Adam og Eva finder ud af, hvad de skal sige, kan vi jo høre historien om, hvad der skete, før de mødte hinanden og blev helt stille indeni. Adam ved ikke, hvordan det hele begyndte. Det kan vi andre læse om i Bibelen, men den var ikke skrevet, dengang Adam levede.

I Bibelen står: »I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden. Jorden var dengang tom og øde. Gud sagde: »Der skal være lys!« Og der blev lys. Gud så, at lyset var godt, og Gud skilte lyset fra mørket. Gud kaldte lyset dag, og mørket kaldte han for nat.«

Gud lavede en hvælving, sådan at vandet fra himlen ikke helt faldt ned på jorden, så alle druknede. Og under hvælvingen skabte Gud de store have. Og Gud skabte de små fisk og alle de store havdyr, som æder de små; han skabte blæksprutter og østers og muslinger med perler i. Og Gud skabte fuglene og alle de vilde dyr og alle de tamme dyr. Det tog Gud seks dage at skabe hele verden og alt, hvad der er på den, og på den sjette dag skabte han også det første menneske.

Han tog en klump jord og formede en mand, og da jordmanden var skabt, pustede Gud sin levende ånde ind i hans næsebor, så han begyndte at trække vejret rigtigt, som alle levende mennesker gør. Mennesker ånder ud og ånder ind, og så længe et menneske kan trække vejret, lever det. Gud kaldte det første menneske for Adam. Det betyder jordmanden, for Adam lever på jorden, er taget af jorden, og når han dør, bliver han til jord igen.

Da Adam slog øjnene op, åndede han en stor glæde ind. Han befandt sig i en have, der var så dejlig, at du ikke drømmer om det. Gud kaldte den dejlige have for Eden eller Paradis.

Det vrimlede med farver og lys og får og ræve og giraffer og aber og duer og papegøjer og harer og elefanter. Adam kom til at smile ved al den forskellighed. Træerne var ikke ens, og bladene på træerne var ikke ens. Der var dyr, der havde to ben som fuglene, og der var dyr, der havde fire ben og seks ben og tusindben. Og fiskene var forskellige, og blomsterne var forskellige – der var ikke to, der var ens, men der var nogle, der lignede hinanden.

Adam kunne slet ikke rumme alt det, der var til, og derfor begyndte han at give dyrene navne for at kende dem fra hinanden: får, geder, løver, duer, kolibrier, giraffer. Adam var god til at finde på navne, og navnene passede fint, hver gang han fandt på et nyt. Det ville være dumt at kalde elefanten en giraf, for den er og bliver jo en elefant! Derfor kaldte Adam den også for en elefant. Ligesom vi gør. Dagen fløj af sted, og da det blev eftermiddag, var han alligevel ikke helt færdig med at give dyrene navne. Gnuen havde han for eksempel slet ikke set. Eller kænguruen.

Og Adam sagde højt: »Nogle ligner hinanden lidt, men de er alligevel forskellige. Jeg kunne godt tænke mig, der var en, der lignede mig lidt, men alligevel var lidt forskellig fra mig.«

Adam var det eneste menneske i Paradis, og derfor kunne han roligt gå rundt uden tøj på og snakke højt med sig selv. Det gjorde han også. Han sagde: »Hvis der var en, der lignede mig, men var lidt forskellig fra mig, så kunne jeg vise hende alt det, der er, og sige: Se dér, en stjerne! Se dér, en blomst! Se dér, en hare!«

Gud hørte, hvad Adam sagde. Og Gud gav Adam ret og sagde: »Det er ikke godt for noget menneske at være alene. Nu vil jeg skabe et menneske, der er lidt forskelligt fra Adam og dog ligner ham.«

Gud sørgede for, at Adam faldt i en dyb søvn, og Gud tog et ribben ud af Adam, og af det ribben skabte han Eva, som står der og knuger blomsterne i hænderne. Det er lige nu, Adam er vågnet op, og har set Eva første gang. Det er så stærkt for hans øjne, at han næsten ikke tør se igen. Eva ser over på Adam og tænker: Hvorfor tør han ikke komme herhen, eller se herhen, eller sige noget? Han må da kunne se, at alle dyr er to og to. Girafferne og elefanterne, aberne og duerne og fårene.

Til sidst kunne Eva ikke vente længere, og så sagde hun: »Hvad hedder du?« Adam svarede: »Jeg hedder Adam. Hvad hedder du?« »Ikke noget.« »Du skal hedde Eva,« sagde Adam, for han var jo så god til at finde på navne. »Hvad betyder Eva?« spurgte hun. »Det betyder mor,« sagde han.

Og selv om Eva ikke helt vidste, hvad en mor var – for hun var jo ikke blevet mor endnu, så blev hun alligevel helt rød i kinderne.

Men nu, da Adam og Eva var begyndt at snakke, kom de også tættere på hinanden. Og lige pludselig gav Eva Adam et kys. Et stort og varmt kys på munden. Det var, som om hun følte, at han skulle have et eller andet tilbage for det ribben, han havde mistet, da hun blev skabt.

Så tog Adam et kys, og det var endnu længere. Det kys, man giver, får man, og ingen bliver snydt. Adam og Eva opdagede, at hele verden blev endnu kønnere, når de var sammen. Græsset blev mere grønt, solen mere gylden, og fuglene sang om al den herlighed.

Om aftenen gik Gud tur i haven. Han havde jo lavet den, så den var hans, men han ville ikke beholde den for sig selv, men ville dele den med Adam og Eva. Da Gud fik øje på Adam og Eva, sagde han til dem:

»Der er to træer, som jeg ikke vil have, at I spiser af. Der er flere tusinde træer, så I skal aldrig savne frugter, men I må ikke spise

af livets træ og heller ikke af det træ, som jeg kalder kundskabens træ. Hvis I spiser af kundskabens træ, kan I kende forskel på ondt og godt, og så bliver I aldrig mere de samme og ikke så lykkelige, som I er nu. Nu ved I det! Jeg forbyder jer at spise af det træs frugt.« »Ja, ja,« sagde de begge to.

Og Adam og Eva havde en dejlig tid sammen. De sov sammen, og de vågnede sammen, og de gik med hinanden i hånden hele dagen, og de kyssede så meget, at de blev helt ømme i læberne. Og sådan gik alle dagene.

Så begyndte Adam og Eva at kede sig lidt. Ikke meget, men en lille smule. Og når man keder sig, så kan man finde på alt muligt. Adam sagde ikke, at han kedede sig. Og Eva sagde heller ikke noget.

I Paradis var der en slange, som var lumsk. Den tænkte: De keder sig vist lidt sammen, og de vil gerne have, der sker noget. Nu skal jeg sørge for, der sker noget. Og så bugtede den sig hen til dem og smilede, så godt en slange nu kan smile, og sagde: »Hvad er det, jeg hører? Må I slet ikke spise frugt mere her i haven?«

»Jo, jo,« sagde Eva, »det er bare frugten på kundskabens træ, vi ikke må spise. Det har Gud sagt.« »Ja, hvor det dog ligner ham,« sagde slangen. »Han er jo bare bange for, at I skal blive for kloge.«

Og slangen bugtede sig foran Adam og Eva og gjorde sig lækker. Og de fulgte den, for den bugtede sig så sjovt. Pludselig stod de lige under kundskabens træ. »Er de frugter ikke de smukkeste, I har set?« spurgte slangen. Jo, de var virkelig smukke.

»Og ved I hvad?« sagde slangen. »De smager endnu bedre, end de ser ud.« »Nej,« sagde Adam, »vi må ikke.« »Åh, hvad,« sagde slangen. »Nej,« sagde Eva, »det må vi altså ikke.« »Bare en lille bid,« sagde slangen. »I kan slet ikke gætte, hvor godt det smager. Bare en lillebitte bid.« Sådan fristede slangen Adam og Eva.

Og Eva så på Adam, og han så lidt til den anden side, og så strakte Eva sig, så hun stod på tæer og plukkede et æble. Det var køligt og frisk i hendes hånd. Og hun førte æblet op til sine læber og bed. Eva gav æblet til Adam, og han spiste, for når hun turde, så turde han da også gøre det.

Men da Adam og Eva havde spist af æblet, fik de det dårligt. De blev ikke syge, men alting var blevet helt anderledes. Der var ikke noget ved farverne, eller solen, eller fuglene. Det var så tomt alt sammen. Og Adam og Eva skammede sig, fordi de havde gjort det, de ikke måtte. Og de skammede sig også over, at de ikke havde tøj på. Det havde de aldrig tænkt på før – for der var jo ikke andre, der kunne se dem.

Da Gud om aftenen gik tur i haven, kunne han ikke finde Adam og Eva, og derfor råbte han: »Adam, hvor er du?« Adam havde gemt sig bag en busk og sagde med en helt forandret stemme: »Her er jeg.«

Gud sagde: »Så gjorde I det jo alligevel.« Men Adam sagde: »Det var ikke mig. Det var hende, du gav mig – det var Evas skyld, hun fik mig til det.«

Og Eva sagde: »Nej, det var den onde slange, der lokkede mig.«

Men Gud blev vred og sagde: »Jeg sagde, I ikke måtte. Nu er I selv ude om det. Når I har spist af kundskabens træ, kan I ikke være her mere. Jeg må smide jer ud af haven for altid, og I skal leve på jorden, som I selv må slide med at passe og dyrke. Når Eva føder sine børn, kommer det til at gøre meget ondt. Og I kan ikke længere tale sammen med mig, som da vi boede sammen i Paradis.

I skal leve for jer selv, men overalt, hvor I går, vil mine øjne følge jer. Selv om I ikke kan høre mig svare, kan I bede til mig, og jeg vil altid høre jer og tænke på jer. Og når I græder, vil jeg føle smerte, og når I er lykkelige, vil jeg dele jeres lykke og give jer mod til at leve.«

Så lukkede haven sig for Adam og Eva, og de kom ned på jorden, og det gjorde frygtelig ondt, da Eva fødte sit første barn, som var drengen Kain og sit andet barn, som var Abel.

Dejlig er haven, det er den,
her har de to deres hjem.
Dengang da du kom til verden,
da var du nøgen som dem.

Dog har de det, de behøver,
selv om de ikke har klæ'r.
Se hvor ham Adam dog tøver,
»skal – eller skal jeg la' vær'?»

Begge to åd de af frugten,
som var dem meget forbudt!
Slangen krøb væk med en bugten.
Paradistiden var slut.

Adam og Eva blev bange.
Fulde af løgn og af lusk.
Hun sa': »Det kom fra en slange!
Slangen krøb under en busk.«

Den, som kan læse og stove
og lytte – kan høre Guds ord.
Ikke i Paradis have
men på vor menneskejord.

Men'sket fik andet at se te',
føjte sig fej og forladt;
fik dog en Gud, det kan be' te'
både ved dag og ved nat.

Efter det fælles måltid
følger en ond og kold tid.
Judas bli'r en forræder,
Peter fornægter og græder.

Først var de alle fælles
ligesom der fortælles.
Så var han ganske ene,
bange og helt alene.

Judas, som fulgte ham længe,
solgte hans liv for penge.
Penge fik Judas, inden
han kyssede ham på kinden.

Fjenderne smæder rænker.
Jesus bli'r lagt i lænker.
Ingen af dem, han kender,
viser sig nu som venner.

Ensom på alle steder.
Judas blev en forræder.
Fjenderne bandt og slog ham.
Peter løj og bedrog ham.

Peter løj flere gange.
Løj, fordi han blev bange.
Midt i sin falske tale
hørte han hanen gale.

Fanget og pint af fjender.
Svigtet af sine venner.
Fornægtet, forrådt og vraget,
korsfæstet, død og begravet.

Efter en ond og kold tid
samles de atter til måltid.
Og når de samles om bordet,
hører de atter ordet:

Ord, som de aldrig glemmer:
»Brødet er mine lemmer.
Vinen er blod, jeg gi'r jer.
Brød og vin, som befri'r jer.«

Nu er han alle steder
også hos en forræder.
Nu er han også til stede,
der hvor Peter må græde.

Trofast mod alle slægter,
også dem, der fornægter.
Er han nu alle steder,
også hos dem, som græder.

Evigt gentar han ordet,
når vi samles om bordet.
Evigt til stede ved mødet
gi'r han os vinen og brødet.

Korsfæstelsen

Da Jesus var blevet fanget og lagt i lænker i Getsemane have, førte soldaterne ham til ypperstepræsten Kajfas, hvor han blev forhørt hele natten. Ypperstepræsten og de skriftkloge havde meget at anklage Jesus for ud fra deres lov: Han havde ofte brudt sabbatten, jødernes helligdag, hvor ingen må udføre et arbejde. Han havde helbredt syge på sabbatten og overtrådt loven. Han havde siddet til bords med lovovertrædere, toldere, syndere, kvinder, der solgte kærlighed for penge, spedalske, som man anså for udstødte. Og efter den jødiske lov var den, der sad til bords med lovovertrædere, selv lovovertræder og var skyldig som dem, han sad til bords med. Desuden havde han kaldt sig Guds søn og handlet i Guds sted og i Guds navn, hvad intet menneske måtte gøre. For det største bud i den jødiske lov lyder: »Hør, Israel, Herren din Gud er én, og der er ingen ved hans side.«

Ingen ved hans side!

Og havde Jesus ikke netop sat sig ved Guds side, og stod han ikke der for til jødernes strengeste straf – til at stenes til døde? Jo, det kunne der ikke være tvivl om. Det vidste de lovkyndige. De havde heller ikke glemt, at han engang, da de ville stene en kvinde, som havde levet sammen med mænd, som hun ikke var gift med, havde sagt: »Den, der er skyldfri, han kan kaste den første sten.« Og de havde lagt deres sten og havde ladet hende uskadt tilbage, for hvem tør kalde sig skyldfri? Dengang de nævnte alle hendes mange synder, bøjede han sig og skrev med fingeren i sandet. En dommer ville skrive på et stykke papir, men han skrev i sandet,

alt, hvad de råbte imod hende – og det, som er skrevet i sandet, er jo slettet.

Hvor sært, at Jesus aldrig skrev et ord – eller hvor sært, at den eneste gang, han skrev, skrev han i sandet.

Ypperstepræsten Kajfas og hele det jødiske råd førte vidner om alt, hvad Jesus havde gjort i strid med den jødiske lov. Der var også vidner, som sagde, at han havde truet med, at han ville nedrive templet i Jerusalem, jødernes helligste sted, som havde været under opførelse i hundrede år, og som var Jerusalems prægigste bygning. Ypperstepræsten spurgte Jesus i det natlige forhør: »Er du Kristus, Guds søn?« Og Jesus svarede: »Du sagde det selv.«

Da flæede ypperstepræsten sit tøj i stykker – et tegn på, at der ikke var mere at spørge om, nu var den endelige dom afsagt. »Hvad skal vi med flere vidner?« spurgte ypperstepræsten – »alle har jo nu hørt af hans egen mund, at han er en gudsbespøtter. Hvad mener I?«

Og de dømte ham alle til døden.

Så gav nogle sig til at spytte på Jesus. Og de bandt et tørklæde om hans øjne og slog løs på hans ansigt og råbte: »Hvis du er en profet, så profeter! Fortæl, hvem der gav dig det slag og dette og dette.« Og de slog ham overalt på kroppen med stokke.

Næste morgen førte de ham til Pilatus. Pilatus var romernes statholder i Jerusalem. Han holdt til i Antoniaborgen, og hver gang jødernes påske nærmede sig, var han nervøs for store optøjer. For ved påsketid kom alle jøderne til Jerusalem for at hente deres påskelam, og der var kun 600 romere til at holde styr på flere tusinde jøder.

Ypperstepræsterne tænkte, at det var bedre, om Pilatus dømte Jesus som oprører mod romerne. Pilatus ville ikke blande sig i, om en mand overtrådte de jødiske love, men hvis nogen trådte frem og kaldte sig jødernes konge, betød det, at han ville stifte et oprør mod romermagten. Og da Jesus havde mange tilhængere, kunne det få alvorlige konsekvenser for romerne, hvis jøderne fik en farlig anfører i et oprør. Ypperstepræsten lod altså Jesus føre i lænker til Pilatus.

Pilatus spurgte ham hånligt: »Du er jødernes konge?« Jesus svarede: »Du siger det selv.«

Ypperstepræsterne anklagede Jesus voldsomt. De sagde, at Jesus hidsede folk op til ikke at betale den romerske kejser skat, de sagde, at han ville gå i spidsen for et oprør mod den romerske besættelsesmagt og meget andet.

Pilatus spurgte: »Hvad siger du til alt dette?« Men Jesus svarede ham ikke et ord. Og Pilatus undrede sig.

Da fandt Pilatus på en udvej. Det var nemlig sådan, at op til jødernes påske kunne Pilatus frigive dem en fange, og han havde en mand, som hed Barabbas, som var lænket i en celle i borgen. Barabbas var en slem forbryder.

Pilatus lod Barabbas føre op på den balkon, hvor han selv stod med den bagbundne Jesus, og Pilatus råbte fra balkonen ud over den sydende menneskemængde: »Vil I have, at jeg skal løslade jer »jødernes konge?« Pilatus var nemlig godt klar over, at ypperstepræsterne var misundelige over, at så mange havde sluttet sig til Jesus og fulgt ham.

Men nu var det, som om Jesus slet ingen tilhængere havde. Mængden var ved at gå amok af raseri og råbte, fordi ypperstepræsterne og de skriftkloge ophidsede dem: »Giv os Barabbas fri!«

Det kom bag på Pilatus. Han havde troet, at han måske kunne være kommet uden om problemet med at dømme Jesus ved at stille de to fanger ved siden af hinanden.

Pilatus spurgte: »Hvad vil I da have, at jeg skal gøre med ham, som I kalder jødernes konge?« De råbte tilbage som med én mund: »Korsfæst ham, korsfæst ham!«

Pilatus turde ikke andet end gøre folkeskaren tilpas. De var så utroligt mange nede på pladsen under balkonen, at selv den store Pilatus følte sig lille, og han løslod dem Barabbas, men lod Jesus piske og udleverede ham til at blive korsfæstet.

Pilatus' soldater førte nu Jesus ind i gården i Pilatus' borg, Antoniaborgen. Der stillede de ham på en flise, som de brugte, når de ville nedværdige og håne en af deres fanger. Hele den romerske

vagtstyrke var til stede. Og de gav Jesus en purpurkappe på, og de flettede en krone af torne og pressede den ned over hans hoved, så blodet løb fra hans pande. »Hvad er en konge uden krone,« råbte de. »Nu kan du da mærke, du har fået en krone på hovedet. Hil dig, jødekonge.«

Og nogen lagde sig på knæ for ham for at gøre nar af ham, som om han var en rigtig konge. Så skiftedes de til at slå løs på ham med kæppe overalt på hans krop, så den blev blodig og fuld af blå mærker, og de spyttede på ham. Da de havde hånet ham længe og frygteligt, tog de purpurkappen af ham og gav ham hans egne klæder på. Så førte de ham ud for at korsfæste ham.

Jesus var nu så hårdt medtaget, at han ikke kunne bære den tværbjælke, som den dømte skulle bære ud til henrettelsesstedet. Så tvang de en mand, som kom forbi ude fra marken, til at bære korsets tværbjælke. Det var Simon af Kyrene.

Soldaterne førte Jesus ud til det sted, hvor de henrettede de dødsdømte. Stedet hed Golgata – det betyder hovedskaldet. Når det hed hovedskaldet, kan det både skyldes, at der lå mange kranier i jorden efter dem, de havde henrettet, eller at højen havde form af en hovedskal.

Golgata lå uden for Jerusalems mure. Man henrettede aldrig inden for bymurene, for at man ikke skulle få den dømtes blod ind imellem byens retfærdige borgere, og fordi man ville vise, at man havde udelukket den dømte fra fællesskabet med andre mennesker. Alle byens porte var lukkede for ham – han hørte ikke med til menneskene længere.

Da soldaterne slog søm i Jesu hænder og fødder, ville de give ham vin krydret med myrra for at bedøve ham en lille smule – men Jesus ville ikke drikke det. Så korsfæstede de ham og delte hans klæder imellem sig og trak lod om, hvem der skulle have hvad.

Det var ved den tredje time, da de korsfæstede ham. Når man henrettede en fange, skrev man på en plade over hans hoved, hvilken forbrydelse, han havde begået. Pilatus havde skrevet over Jesu kors: »Jødernes konge«.

Ypperstepræsten og de skriftkloge var vrede over denne indskrift. Det var jo, som om han virkelig var jødernes konge, og de klagede til Pilatus og sagde: »Skriv ikke jødernes konge – men skriv: Han påstod, at han var jødernes konge.« Men Pilatus svarede: »Hvad jeg skrev, det skrev jeg«.

Sammen med Jesus korsfæstede de også to røvere – den ene på hans højre – den anden på hans venstre side. Sådan gik det ord i opfyldelse, som profeten Esajas havde skrevet: »Og han blev regnet blandt forbrydere.«

De, der gik forbi ham, hånede ham og rystede på hovedet og sagde: »Andre har han frelst, men sig selv kan han ikke frelse. Stig dog ned fra korset og vis, at du er Kristus, jødernes konge – så vi kan se og tro.«

Den ene af de forbrydere, som hang der, spottede ham og sagde: »Er du ikke Kristus? Frels dig selv og os!« Men den anden røver sagde: »Frygter du ikke engang Gud, du, som har fået den samme dom. Og vi har fået den med rette. Vi får kun den straf, vi har fortjent; vi har selv været ude om det – men han har intet ondt gjort.«

Og han, røveren på venstre side, sagde: »Jesus, husk mig, når du kommer i dit rige!« Og Jesus svarede ham: »Sandelig siger jeg dig – i dag skal du være med mig i Paradis.«

Og da den sjette time kom, faldt der mørke over hele jorden indtil den niende time. Ved den niende time råbte Jesus med høj røst:

»Eloí, eloí lámá sabaktáni.«

Det betyder: »Min Gud, min Gud – hvorfor har du forladt mig?«

Nogle af dem, som stod der og hørte det, sagde: »Hør, han råber på Elias.« Så løb én hen og fyldte en svamp med eddike, satte den på en stang og gav ham noget at drikke, idet han sagde: »Lad os nu se, om Elias kommer og tager ham ned fra korset.«

Men Jesus udstødte et skrig og udåndede. Forhænget i templet til det allerhelligste flængedes i to dele, fra øverst til nederst, som ville Gud sige: Det helligste findes ikke i noget tempel, men det

fundtes i ham, som I dræbte på korset, min elskede søn. Og en romersk officer, som stod lige foran Jesus, da han døde på korset, sagde: »Sandelig, den mand var Guds søn.«

Vi kalder den fredag, det skete, for langfredag. En mand, som hedder Søren Kierkegaard, som levede for mere end hundrede år siden, har engang skrevet om, hvad Jesu død på Golgata betyder. Han skrev: »Hvor tit siger et menneske ikke: »Ingen kan sætte sig i mit sted.« Bare du kunne sætte dig i mit sted, ville du kunne forstå mig.«

Og det er sandt, intet menneske kan sætte sig i en andens sted. Men Gud blev menneske for at sætte sig i alle menneskers sted. Om nogen lider på jorden, så har han sat sig i den lidendes sted, ganske i den lidendes sted. Om nogen er ensom, så har han sat sig ganske i den ensomes sted. Om nogen bliver spottet og hånet, så har han sat sig i den spottedes sted. Om nogen føler sig forladt af Gud, så har han sat sig i den gudsforladtes sted. Og når jeg engang dør, og mit liv skal dømmes, så står jeg der ikke mere, foran dommeren, for Jesus har stillet sig i mit sted, og tager min dom. Frelst skal jeg stå ved Jesu side, sammen med Peter og Judas og røveren og bøddlen og alle de andre, Jesus frelste, da han stillede sig i vores sted.

Pilatus førte to fanger frem
og spurgte: »Hvem skal jeg frigi' af dem?«
Da råbte de højt i vildt hysteri:
»Giv os Barabbas fri! Giv os Barabbas fri!«
Og sådan skiftede Jesus plads
med Barabbas.
De ramte ham med deres hån og fortræd
i Barabbas' sted.
Der vil han stå til alle tider,
stå, hvor de udstødte pines og lider.

Gud blev menneske, Jesus led
for at stå i de lidendes sted.
Gud blev menneske, lod sig spotte,
døde som frelser, gav røveren fred.
Gud blev menneske, da han trådte
ind i alle fordømtes sted.

Døde for alle langfredag nat,
stiller sig, hvor de fordømte er sat,
stiller sig, hvor de elendige stod.
De dømtes frelser, de modløses mod.
De lidendes trøst, de fredløses fred,
stiller sig selv i den håbløses sted.

Og den dag, da mit liv er gået,
står han der, hvor jeg før har stået,
siger mig alt, hvad jeg behøver,
taler til mig som til venstre røver.
Så må al skyld og al klage vige:
»I dag er du med mig i Himmerige.«

»Herre, vor Herre, til hvem skal vi gå?«
Det er det spørgsmål, han svarede på.
Han som er blevet stedfortræder
for alle, der svigtes, og alle, der græder
– på alle jordens grusomme steder,
for hver fornægter og hver forræder.
»Herre, vor Herre, til hvem skal vi gå?«
Det er det spørgsmål, han svarede på.

Opstandelsen

Da det nu var blevet aften, det vil sige dagen før sabbatten, kom en mand, som hed Josef fra Arimatæa. Han var en rig og fornem mand. En mand, som ventede Guds rige. Han var rådsmedlem og vovede derfor at gå til Pilatus og bad om at få Jesu legeme. Pilatus undrede sig over, at Jesus allerede var død, for den frygtelige død på korset plejede at vare meget længere, men da Pilatus havde tilkaldt en officer og sikret sig, at Jesus havde været død længe, overgav Pilatus det døde legeme til Josef fra Arimatæa. Han købte et lagen og svøbte Jesus i lagenet og lagde ham i en grav, som var hugget ud i klippen.

Ypperstepræsten og farisæerne bad om at få lov at træde frem for Pilatus. De bøjede sig til jorden for ham og sagde til ham: »Herre, vi er kommet i tanker om, at denne bedrager og folkeforfører, mens han endnu var i live, sagde: »Efter tre dage opstår jeg fra de døde.« Vil du ikke derfor befale dine soldater at holde vagt ved graven indtil tredjedagen. Ellers kunne hans disciple finde på at komme om natten og stjæle hans lig og sige til folket, at han er opstået fra de døde. Så bliver det sidste bedrageri værre end det første!«

Pilatus tog godt imod dem og lovede, at han ville sende sine soldater hen og holde vagt ved graven. Og ikke alene sikrede de graven med vagtposter, men de satte også segl på stenen, så ingen kunne åbne graven.

Efter sabbatten, da det blev morgen den første dag i ugen – altså om søndagen – kom Maria Magdalene og den anden Maria ud til graven for at sørge. Og se, der kom et kraftigt jordskælv.

For Guds engel kom ned fra himlen og væltede stenen fra graven. Hans ydre var som lynild og hans klæder hvide som sne. De, der holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde. Men englen sagde til kvinderne: »Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det.«

Da Maria Magdalene så den tomme grav, stod hun uden for graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjede hun sig ind i graven og så to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet, én ved fødderne. De sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du?« Hun svarede: »De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.«

Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus. Jesus sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du?« Hun troede, det var havemanden, ham, der passede gravene, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.« Jesus sagde til hende: »Maria!« Da genkendte hun hans stemme og vendte sig mod ham og sagde på hebraisk »Rabbuni« – det betyder Mester.

Senere viste Jesus sig også for disciplene, som sad bag lukkede døre af frygt for, at de skulle blive taget til fange, fordi de havde fulgt Jesus. Pludselig stod han hos dem – og sagde: »Fred være med jer!« Da han havde sagt det, viste han dem sine hænder og sin side med nagemærkerne. Disciplene blev overvældet af glæde, da de så Herren. Og han åndede på dem og sagde: »Modtag Helligånden. Når I nu forlader nogen deres synder, er de forladt.«

Thomas havde ikke været med, da Jesus viste sig for de andre disciple, og da de fortalte ham, at de havde set den opstandne, sagde Thomas: »Hvis jeg ikke ser nagemærkerne i hans hænder

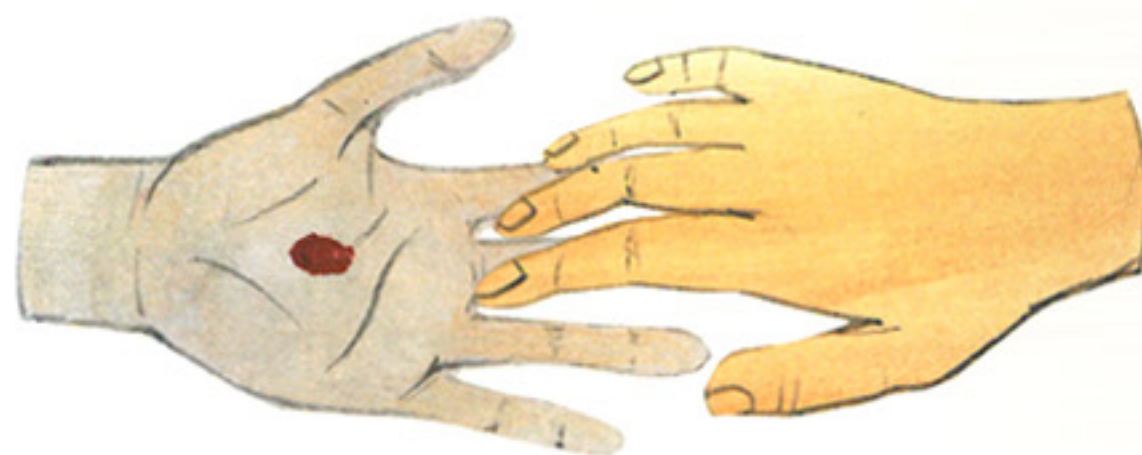

og stikker min finger i naglemærkerne og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke.»

Otte dage efter var Jesu disciple igen sammen, og Thomas var der også. Da kom Jesus, mens dørene var lukkede, og han stod midt iblandt dem og sagde: »Fred være med jer!«

Og så sagde han til Thomas: »Ræk din finger frem, her er mine hænder, og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende.«

Thomas svarede: »Min Herre og min Gud!« Jesus sagde til ham: »Du tror, fordi du har set mig. Salige er de, som ikke har set og dog tror.«

Kvinderne var vidner på,
han var borte, da de kom.
Kvinderne var vidner på,
at den grav, de så, var tom.

Og Maria stod og græd.
Hvem har flyttet hendes ven?
Lagt ham hen et andet sted.
Hvem har flyttet ham, hvorhen?

Hjælpeløs stod hun sådan,
tåreblændet, blind af skræk,
spurgte så en havemand:
»Var det dig, som bar ham væk?«

Som hun stod der uden trøst,
ødelagt af sorg og savn,
lød »Maria« med hans røst,
Jesus nævnte hendes navn.

Og hun knæled' for hans fod,
gråden blev et jubelskrig.
Jesus, den opstandne, stod,
hvor hun søgte Jesu lig.

Glæden fyldte hendes bryst.
Den skal også fylde jer.
Mer' end skriften er den røst,
som har sagt os, hvem vi er.

Som Marias navn blev sagt,
da hun stod med sorg og savn,
bindes vi ved dåbens pagt
sammen med hans frelsenavn.

Glad blev hun, som før var trist,
fyldt af gravens tomme gru.
Du er hans fra først til sidst,
og så end en dag endnu.

Han, som blev i klude svøbt,
kan dit navn, som du kan hans.
I hans navn blev du jo døbt
til hans påskemorgens glans.